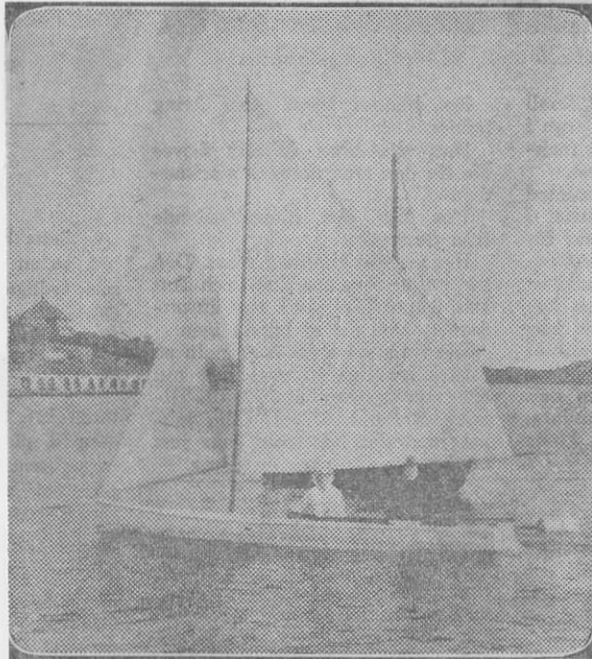

EN SOMMARSAGA

OM SÄRÖ

Hedvig och Alexander Keiller i centerbordsbåt, senare kallad Strykjärnet, kryssande i Stallarviken, där dambadet med markiserna skymtar.

— Det var en gång då en villa på Särö, fullt komplett med möbler och gardiner, kostade 7.000 riksdaler... Så börjar Mona S. Roth sin solskenssaga Särösomrar som kommit ut lagom från Wasatryckeriet (Pris 45:—) för att lysa upp i det göteborgska decembermörkret. Man blir lite förvånad när man ser att författarinnan daterat sitt opus i maj 1961, men det där med tryckning kan ju också ta sin tid.

Omslaget till boken är kongenialt med innehållet, en akvarell av Carl XV som visar sköna rosor och sammetsmjuka penséer slingrande sig kring en gyllene harpa, en utmärkt symbol för gamla Särö: kunglighet, ljuva blomster och spel av alla slag. Genom födsel och ohejdad uppväxt är författarinnan själv ett av Särös ljuva blomster och kan därför som ingen annan förmedla den "doft i från den fina världen" som Karl Gerhard sjöng om en gång.

Viktor Rydberg liknade på sin tid Särö vid "en blomsterqvast tappad i ett stenröse", och den liknelsen passar också väl med blomsterkvasten på titelbladet. Men det var före Säröbanans tillkomst och den kungliga "Drotts" ankomst, före dalkulleriets märkliga modeepok och före den tid då badortens sk vita amasoner spelade "lântennis" på Prytzens äng vid Gröna Stugan.

Efter Viktor Rydberg blev många skalder, konstnärer, tonsättare, kungar, prinsar bedärade av Särös många fagra blommor, och stenröset blev allt mer och mer ordnat och ansat och på midsommarafton kunde det kända att själve Wilhelm Stenhammar satte sig mitt ute i det gröna och spelade på det Kuylenstiernska pianinet.

Våra dagars sk happenings tycks ha varit dagligt bröd, självkrönta furstar kom på besök, mästare spe-

lade tennis med parasoll i ena handen, damer och herrar badade för sig. Hans och Greta köpte världens ljuvligaste chokladdrivor hos Anna i Schappet som alls inte var någon häxa i sitt pepparkakshus. Man spikade Dickson English och seglade i vackra båtar och tuffade ut med sagotåget till den station som för de utvalde blott hette Sommar. Det låter som en saga, men det är faktiskt sant.

Sagens goda féer, husjungfrurna, var också vitklädda och försedda med några underbara trollspiror, som tvättade och ströke, piskade mattor och bankade biff, fyllde på lampor, polerade silver, skurade fönster, diskade och stökade och satte punsch, whisky, selters, likörer på is en eller annan timma innan de serverades, allt enligt "Ordningsreglor för Husjungfrun, Särö...", som bl a föreskrev: Vid alla regn aftorkas genast verandatrapporna utan tillsägelse.

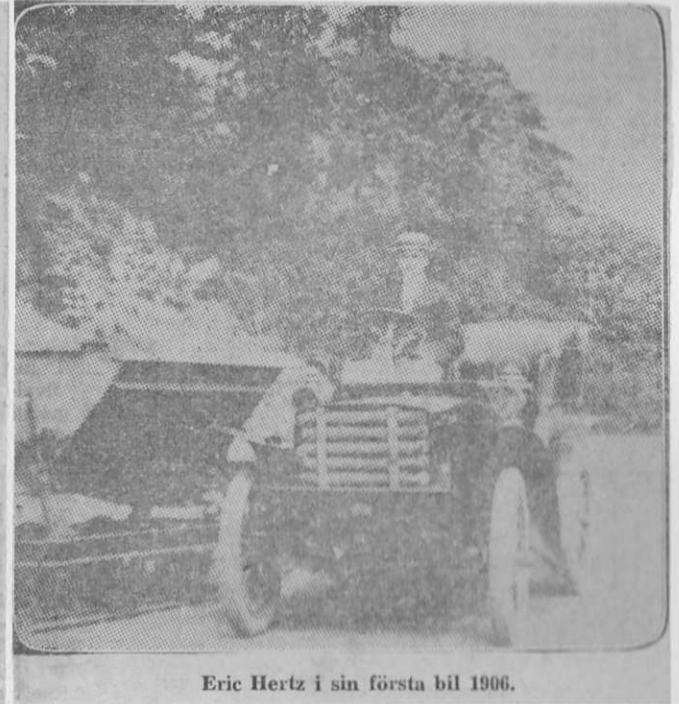
Då och då talade féerna med människorna. Det kunde bli kungligt roligt ibland. Tex då en barnkär herre frågade en pryddlig barnsköterska med ett flickebarn i vagn:

— Och vad kan en så'n här liten snorhyvel heta?

— Prinsessan Astrid.

Det är en utsökt minnesbukett i många färger som Mona S Roth bundit och räcker göteborgarna alldeles lagom till jul.

SVEN SCHÄNBERG

Eric Hertz i sin första bil 1906.